

Alles goed?

Van Joseph O'Connor verscheen  
eveneens bij uitgeverij Anthos

*De verkoper*  
*Stella Maris*  
*Volgspot*

Joseph O'Connor

# Alles goed?

Vertaald door Harm Damsma  
en Niek Miedema

Anthos|Amsterdam



Deze novelle maakt deel uit van de verhalenbundel *Alles goed?*  
De complete bundel is te verkrijgen als e-book

Deze uitgave kwam mede tot stand dankzij een subsidie van het  
Ireland Literature Exchange (vertaalfonds), Dublin, Ierland  
[www.irelandliterature.com](http://www.irelandliterature.com)  
[info@irelandliterature.com](mailto:info@irelandliterature.com)

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een werkbeurs  
van het Nederlands Letterenfonds

ISBN 978 90 414 2237 8

© 2012 Joseph O'Connor

© 2013 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,  
Amsterdam, Harm Damsma en Niek Miedema

Oorspronkelijke titel *Where have you been?*

Oorspronkelijke uitgever Harvill Secker

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagillustratie © Nikki Smith/Arcangel Images/Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

## Taferelen uit een wervelstorm

*Dublin, 2010*

Enkele jaren na zijn scheiding verbleef Cian Hanahoe – hij liep inmiddels tegen de veertig – vijf weken in een kliniek. De consulteerend psychiater, een uiterst voorkomende, ietwat excentrieke Noord-Ier, die zijn koffie roerde met een ballpoint die er, met zijn plastic oogbal die dienstdeed als klikmechanisme, uitzag alsof hij hem bij een stripblaadje cadeau had gekregen, verwees naar de voorgeschiedenis als ‘het gebeurde’. Cian Hanahoe zelf had weinig te melden. Het leek er niet toe te doen. Er hing verandering in de lucht.

5

De kloosterbroeders die de patiënten verzorgden vroegen niet naar het verleden. Hij vond hen verstandig en bewonderenswaardig nuchter, en ze wisten te zwijgen. Een van hen, een zekere broeder Lauri, had voor de patiënten een informeel schrijfclubje opgezet, en na afloop spoorde hij hen aan cd's of bandjes te draaien. Zijn theorie was dat volksliedjes in feite korte verhalen waren. Als een patiënt uit eigen beweging iets zong, wat verrassend vaak gebeurde, krabbelde hij altijd snel de tekst op een blaadje. Hij kwam uit hartje Dublin, was veertig jaar en had tatoeages op zijn onderarmen. In zijn pij, die hij maar zelden aanhad omdat hij liever een spijkerbroek en een hoodie droeg, zag hij eruit als een Raspoetin uit de middengewichtklasse.

6 Cian Hanahoe vond hem een norske, maar aardige man, die in God geloofde op een manier waar mensen die wat minder zeker van hun zaak waren geen aanstoot aan namen. Hij mompelde zelfs 'Jesus Christus' wanneer hij zich aan iets kleins ergerde, bijvoorbeeld wanneer de koffieautomaat in het dagverblijf het weer eens niet deed of een van de rooie ballen op de snookertafel zoek was. Er werd beweerd dat hij ooit een pedante psychiater bedreigd had dat hij hem in een inrichting zou laten opnemen, wat zijn aanzien onder degenen die aan zijn hoede waren toevertrouwd aanmerkelijk had doen stijgen.

's Avonds, wanneer het stil was in het gebouw, deed Cian Hanahoe pogingen om te schrijven. Maar hij wist niet zo goed wat hij moest schrijven. Het stukje voor de schrijfgroep moest gaan over iets van vroeger, moest focussen op een voorval uit zijn jeugd dat hij zich herinnerde en dat dan simpelweg beschrijven zoals het was gebeurd. Het stuk mocht niet langer zijn dan één A4'tje en het voorval hoefde op zich geen diepere betekenis te hebben. De opdracht was het snel op te schrijven en gewoon de eerste de beste woorden of uitdrukkingen te gebruiken die in je opkwamen. Maar hoe begon je zoiets? Waar begon een gebeurtenis precies? Hij liep de paden en lanen van de kliniektuin af en probeerde al kuierend het verleden binnen te dringen. Op een ochtend schoot hem in de doucheruimte een voorval te binnen dat zo'n afgerond geheel vormde, dat hij het gevoel had hier de hele tijd op te hebben gewacht. Tegen de tijd dat hij weer op de afdeling was, was het stuk zich al in zijn hoofd aan het formuleren. Omdat hij bang was dat hij de bewoordingen anders weer zou vergeten, schreef hij ze zo snel en verwoed op dat de punt van zijn potlood afbrak.

*Mijn naam is Cian Hanahoe. Ik woon in Dublin. Ik ben hypotheekadviseur bij een Ierse investeringsbank. Als tiener ging ik op zaterdagavond vaak naar de disco van de rugbyclub in Donnybrook. Toen ik op een avond weer naar huis ging, kwam ik, op weg naar de bushalte, op Nutley Lane langs een oud huis. Ik weet niet wat me bezielde, maar opeens wilde ik dat huis met alle geweld van dichtbij bekijken. Ik liep het hek door, de tuin in, maar halverwege het pad sloeg er opeens een hond aan, en ik maakte dat ik weg kwam. Toen ik thuiskwam was het om en nabij halftwaalf en stond de politie bij ons in de kamer. Mijn vader was in alle staten. Ik geloof zelfs dat hij huilde. Een van de burens, een rustige man die iets deed bij de Lotto, stond met een benauwd gezicht in onze voortuin. Mijn moeder schreeuwde hysterisch. Ik moet een jaar of dertien geweest zijn. Het raam van de gangdeur was ingeslagen.*

7

*Mijn vader zette ons in zijn busje, mijn broer Paul en mij. We noemden hem altijd Pablo. Hij is twee jaar jonger dan ik. Mijn vader reed met een noodgang weg, alsof hij het huis nooit meer terug wilde zien. Ik was blij dat we gingen. We reden een paar uur aan een stuk naar het noorden, en Pablo hield op met huilen en viel in slaap. Het was inmiddels midden in de nacht. Na een poosje dutte ik ook in, het was warm in het busje en dat had iets geruststellends. Toen ik weer wakker werd, stonden we stil. Mijn vader zat achter het stuur naar de weg voor hem te staren alsof hij niet wist wat hij ermee aan moest, alsof hij nog nooit een autoweg had gezien. Dat was zo om een uur of vier, vijf 's ochtends. Hij ging graag vissen, mijn vader, en hij had zijn visjack aan. Ik weet niet waarom ik me dat herinner.*

*Ik zei: 'Gaan we naar Donegal, papa?' Want daar gingen we 's zomers soms naartoe. Mijn vader deed in manufacturen en ging vaak naar Donegal om tweed te kopen. Hij kwam daar graag, had ik het idee.*

*Hij zei tegen me: 'Zou je dat willen?'*

*Ik zei: 'Ja, best wel.'*

*'Zou je mama niet missen dan?'*

*'Nee.'*

*'Mama is niet helemaal in orde, schat.'* (Mijn vader zei soms 'schat' tegen mij.) *'Je bent nu vijftien. Het valt niet mee. Er zijn dingen die je niet begrijpt. Maar wij blijven bij elkaar, Cian, en alles komt dik voormekaar. Geloof je me?'*

*Ik zei: 'Ja.'*

*'Mooi. Je bent een prachtkerel! Waar zou je vader zijn als hij jou niet had, hè? Kom jong, we gaan naar huis, naar mama.'*

- 8 Hij las het een paar keer over en verscheurde het vervolgens. En toen hij later op de dag zijn notitieboekje weer opensloeg, was dat niet om iets uit zijn leven, uit zijn eigen herinnering, op te schrijven, maar de kladversie van een brief naar een Dublinse krant, omdat een van de columnisten een vernietigend stuk over het bankwezen had geschreven. Dieven waren het, die bankmensen, volgens het artikel. Ze hadden het hele land naar de filistijnen geholpen. Er één groot casino van gemaakt. Ze hadden er allemaal van geweten. En niemand die het ook maar een cent kon schelen. Een vreemde woede maakte zich van hem meester terwijl hij zijn reactie neerpande. Hij verfrommelde het blaadje en gooide het weg.

Zijn afdelingschef zocht hem elke week op. Dat waren heikele bezoeken. Het was lastig te bepalen wat je wel of niet kon vertellen. Ze hadden het hoofdzakelijk over het weer of over sport, of over onbeduidende voorvalletjes op het werk. Over de bomen in de tuin van de kliniek. Als hij iets nodig had, hoefde hij maar te kijken. Maar hij kon niks bedenken.

Tijdens de gesprekken werd hem door de artsen vaak gevraagd of hij weleens van een bipolaire stoornis had gehoord. Hij zei dat hij meende dat zijn moeder daar haar hele volwassen leven aan had



geleden, maar dat hij niet dacht dat hij eraan leed. Hij vertoonde geen van de symptomen die hij in zijn jeugd had gezien, had geen periodes van irrationele uitgelatenheid, afgewisseld met plotselinge buien van depressie.

‘Maar je hebt zelfdestructieve gedachten?’

‘Nee. Niet echt.’

‘Cian...’

‘Ik heb die eerste avond bij ons gesprek een paar stomme dingen gezegd. Ik had last van te veel stress op het werk. Dat was het enige, echt waar. Het werd me allemaal wat te veel omdat ik niet had geslapen. Zoals ik al zei, ik had vier hele nachten niet geslapen. Ik voel me nu stukken rustiger met die medicijnen, en de therapie heeft ook geholpen. Ik had gewoon behoefte aan rust. Ik denk erover om met mijn broer en zijn gezin op vakantie te gaan. Ze hebben in Portugal een huisje waar ze vaak naartoe gaan.’

9

‘Cian, dit is iets waar we echt aan moeten werken. Ik kan je niet helpen zolang jij om de hete brij heen blijft draaien. Vlak voor het incident was je opgenomen geweest vanwege een overdosis.’

‘Nou, een overdosis is wel een groot woord.’

‘Hoe zou jij het dan willen noemen?’

‘Ik nam een slaappil waar ik geen recept voor had en kreeg een allergische reactie op de antibiotica. Ik heb niet het gevoel dat ik hulp nodig heb. Ik wil me laten uitschrijven.’

‘M’n beste jongen, je hebt wat ze vroeger een zenuwinzinking noemden gehad. En zoiets is geen kattenpis.’

‘Met alle respect, maar dat begrijp ik. Ik ben per slot van rekening degene die ‘m gehad heeft.’

‘Ik raad je ten strengste af bij ons weg te gaan. Is er iemand bij je in huis?’

‘Ik ga zolang bij mijn broer logeren,’ loog hij.

‘Ik kan uiteraard niet instemmen met je vertrek zolang ik er niet van overtuigd ben dat je geen gevaar voor jezelf bent.’

‘Dan wacht ik tot u dat wel bent. Dat is prima.’

Hij ging weer aan de slag. Op zijn werk werd hij vriendelijk ontvangen. Het was duidelijk dat ze van alles op de hoogte waren, hoewel niemand een toespeling maakte op wat er gebeurd was. Ze vroegen of hij tijdelijk naar de pr-afdeling wilde verhuizen. Volgens hen zaten ze daar op kantoor om extra mankracht verlegen. Het werd hem duidelijk dat zijn collega’s stilletjes het werk dat op zijn bordje thuishoorde zo verdeelden dat hij niet overbelast werd en alleen dingen voorgeschoteld kreeg die hem interesseerden. Hij was geraakt door hun begrip en discretie, maar kon daar niets van laten blijken. Ze vroegen hem of hij een toespraakje wilde schrijven voor de directeur, die een door de bank gesponsorde sportprijs voor achterstandsscholen moest uitreiken. Sinds de crisis stak het nauw met dat soort dingen. Ze hadden de nodige negatieve en nadelige publiciteit gehad.

10

Op een avond toen hij was blijven overwerken kwam de directeur onaangekondigd zijn kantoor binnen. Hij was zo’n Ier uit de bourgeois upper class die zich een volkse tongval had aangemeten om te laten zien dat hij zich niks beter voelde dan de rest.

‘Hoe gaat ‘t, jongen? Nee, blijf maar zitten, maak je niet te sapel, alles kits? Fijn dat je d’r weer bent, Cian. Ik dacht, ik val gewoon effe binnen.’

‘Heel attent van die kaart van je, Fergus. Dat heeft me echt goed gedaan, nog bedankt.’

De directeur keek hem aan met een blik vol minzaam onbegrip. Hij zag eruit als de volwassen versie van een van Fagins bendeleden uit Oliver Twist: innemend, ietwat hongerig, als een jochie dat wel een bord hutspot en een knuffel kon gebruiken. Aifric had

hem ooit *The Artful Dodger* gedoopt, en dat beeld was blijven hangen.

‘Toen ik in de kliniek zat,’ zei Cian Hanahoe. ‘Die kaart van je.’

‘O, die kaart. Sorry, ik zag het even niet. Maar nou weet ik het weer.’ Hij keek vreemd nietsziend om zich heen in het kantoor, alsof het meubilair ineens geluid had gegeven.

‘En nou ben je weer helemaal ‘t mannetje, Cian. Daar gaat het per slot van rekening om. Toch?’

‘Ja, Fergus. ‘t Gaat stukken beter. Hard werken helpt een hoop.’

‘Toppie. Hartstikke tof. Die stress kan je lelijk opbreken, hè? Ontspannen is zo’n beetje ‘t moeilijkste wat d’r is. En dan stapelt ‘t zich maar op. Ik vraag me soms wel ‘s af of we vroeger niet beter af waren. Vat je? Voordat het allemaal druk, druk, druk werd.’

‘Ja, ik vat het.’

‘Ze hebben hier een hele hoge pet van je op, Cian. Dat wou ik in elk geval aan je kwijt. Het komt soms wat ongelukkig m’n strot uit. Maar ik wil dat je dat weet. We hebben allemaal zo onze ups en downs, niemand uitgezonderd. Ik zeg het weer wat ongelukkig. Ik heb nou eenmaal niet die gave van jou, die lekkere vlotte babbel. Ze hebben een hoge dunk van je.’

‘Dankjewel, Fergus. Heel aardig van je.’

‘Niks te danken. Maar ik lul weer veels te veel. Genoeg zo. Maar als er iets is wat ik voor je kan doen, zeg je ‘t maar tegen een van mijn mensen. Trek je niks aan van die gasten beneden, je schiet gewoon stiekem een van mijn meiden boven aan. Tussen twee haakjes, dat was een fantastische speech die je vorige week voor me geschreven had. Voor die prijsuitreiking in Manchester. Ik heb er geweldige reacties op gehad. Ik laat een van de meiden boven kopieën maken, om alle aanwezigen er eentje te sturen. “Wij zijn geen bekrompen burgers.” Dat was klasse. Zoals jij dat geformuleerd had.’

‘Ik ben bang dat je dat niet op mijn conto mag schrijven, Fergus, het was een citaat van Yeats. Uit zijn toespraak over echtscheiding voor de Senaat.’

‘Meen je dat nou?’

‘Ik kan het wel voor je opzoeken als je wilt. Het zit ergens in mijn computer.’

12 ‘Ik had een brok in m’n keel toen ik het voorlas. Het raakte me echt. Snap je? Gewoon, zoals jij de hele geschiedenis en de poëzie en alles uit de doeken deed. In het vliegtuig terug zat het de hele tijd in m’n kop. Ik weet niet waarom. Gewoon nachtelijk gepieker, denk ik. We kwamen aanvliegen over de Wicklow Mountains en alles was donker en ik kreeg het gewoon niet uit m’n kop. Als je zoiets leest denk je automatisch aan Pearse en Connolly. En aan die stakkers uit de tijd van de grote hongersnood, God hebbe hun ziel. En aan al die mensen die moesten emigreren. Als ze ons nou eens bezig konden zien, zouden ze niet weten wat ze zagen. Dan vraag je je toch af, hè?’

‘Zeker.’

‘Nou ja, zo gaan die dingen, ben ik bang. Afijn, ik moet door naar de Merrion voor een pint met een stel zakkenwassers uit Cork. Als je ook zin hebt om te komen, je weet ons te vinden.’

Toen de directeur was vertrokken ging Cian weer aan het werk. Maar de uitnodiging om naar de Merrion te komen bleef aan hem knagen. Omdat hij niet zeker wist of die echt gemeend was of niet, wist hij ook niet goed of hij erop moest ingaan. Misschien was het een verkapt bevel, misschien gewoon beleefdheid – bij de directeur kreeg je daar nooit goed hoogte van – en er was geen oudere collega die hij om raad kon vragen. Uiteindelijk stak hij over naar het hotel, maar noch in de lobby noch in het restaurant viel ook maar een spoor van de directeur te bekennen, en de portier verze-

kerde hem dat hij die avond ook niet langs was geweest. Hij kwam überhaupt zelden.

‘Maar de minister van Landbouw is er wel,’ opperde de portier behulpzaam, alsof er op de Ierse Zee een invasievloot was gesignaleerd en de eerste de beste vip die op korte termijn ontuchtterd kon worden volstond om het land in staat van paraatheid te brengen.

‘Nee, laat maar, dank u.’

‘Zoals u wilt.’

Een paar maanden later meldde een collega dat er een telefoontje voor hem geweest was terwijl hij aan het lunchen was. Van een vrouw, een zekere Catherine Dwyer uit Londen, die hier was in verband met haar werk. Ze had het nummer van de bank gekregen van een bibliothecaresse uit Arklow. Ze was production designer voor een grote tv-serie die in Ierland opgenomen zou worden, een remake van *Wuthering Heights*. Het project werd gesubsidieerd door de Irish Film Board. Ze was gestationeerd in de Ardmore Studio's in Wicklow.

‘Wat heeft dat met ons te maken?’

‘Al sla je me dood, Cian. Dat heeft ze er niet bij verteld.’

Een oudere collega bemoeide zich ermee. ‘Wij hebben een of ander schilderij dat ze wil bekijken. Beneden, naar het schijnt. Ze heeft iemand een fax gestuurd, maar ik kan het ding nergens vinden.’

‘Het schilderij of de fax?’

‘Geen van tweeën eigenlijk. Zou jij haar even willen bellen, Cian? Ik zit tot over mijn oren in het werk.’

Door de telefoon klonk ze kortaf, een beetje gejaagd en onsaamenhangend, alsof er op dat moment verscheidene gesprekken tegelijk gevoerd werden en ze niet zeker wist aan welk daarvan zij

deelnam. Toen ze de bar van het Shelbourne Hotel binnenkwam, was hij verrast dat ze er zo slank en elegant als een filmster uitzag. Hij had een ouder iemand verwacht. Ze leek hem rond de dertig. Ze was langer dan Cian Hanahoe en leek zich in de bar op haar gemak te voelen, en omdat hij zich zelf, wanneer hij ergens binnenkwam waar hij nog nooit was geweest, altijd lompe en onhandig voelde, beschouwde hij zelfverzekerdheid in anderen als een klein wonder. Het stortregende toen zij vanaf Kildare Street gehaast binnen kwam lopen, zodat haar haar in sliertjes tegen haar voorhoofd geplakt zat. Ze had een sierknopje in haar neusvleugel. Ze droeg kanten handschoentjes. En er was iets vrijbuiters aan haar jas. Zijn vader zou gezegd hebben dat ze 'er mocht wezen' of 'een prima figuurtje had'. Ze haalde haar mobieltje uit haar zak en wierp er een ontstemde blik op.

'U bent Catherine Dwyer?'

'En u bent neem ik aan de man van de bank. Sorry dat ik te laat ben.'

Haar handdruk was krachtig en kort.

'Ik was de meute net voor,' zei hij. 'Ik heb hier een tafeltje.'

'Vindt u het erg als we blijven staan? Ik heb nogal haast. Die zak van een taxichauffeur heeft me getild. Ik was een beetje afgeleid. Hoe maakt u het?'

'Uitstekend. Wilt u iets drinken?'

'Nee, dank u. Alleen water. Komt u uit Dublin?'

'Nee, eigenlijk uit Dun Laoghaire. Dat ligt een kilometer of twaalf, dertien naar het zuiden.'

'Dat heette vroeger toch Kingstown? In de negentiende eeuw?'

'Klopt.'

'Toen wij het hier voor het zeggen hadden.' Ze grijnsde schalks.

'Met een naam als Dwyer bent u ongetwijfeld een van ons.'

‘Voor niet meer dan een achtste, ben ik bang.’

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei hij, ‘maar wat doet een production designer eigenlijk precies?’

‘Die zorgt feitelijk voor de aankleding van de serie, voor de locaties, de sets. Ik zou dolgraag willen dat we hier mochten roken. Rookt u ook?’

‘Ik probeer te stoppen. We zouden buiten kunnen gaan staan, als u wilt.’

‘Nee, niet met deze regen. Zal ik u dan nu maar gaan lastigvallen? Wel vervelend, zo aan het eind van uw dag.’

‘Integendeel. Wat kan ik voor u betekenen? Mijn collega heeft daar niets over gezegd.’

‘Ik ben geïnteresseerd in het werk van de Ierse schilder Seán of John Keating. Heeft de bank soms een paar schilderijen van hem in haar collectie? Een collega in Ardmore heeft me dat namelijk verteld.’ Ze wachtte tot het plotselinge gebrul vanwege een of andere sportwedstrijd op tv weer was weggestorven voor ze verderging. ‘Ik ben op zoek naar iets grootschaligs, het doet er niet toe wat, waarin vooral de county Wicklow een rol speelt, en dan denk ik aan verschillende invalshoeken wat betreft het landschap. Er is met name één schilderij dat ik boven water probeer te krijgen, het heet *Taferelen uit een wervelstorm*. Niemand schijnt te weten waar dat is.’

‘Dát schilderij ken ik niet. Maar ik geloof wel dat we een paar andere in onze collectie hebben. Ik kan het nazoeken en het u laten weten als u mij uw mailadres geeft. Hebt u het al bij de National Gallery geprobeerd? En er is een uitstekende privé-galerie, Whyte’s. Gewoon hier verderop in de straat. Daar hebben ze vaak werk van Keating en de artikelen in hun catalogi zijn erg goed.’

Ze begon aantekeningen te maken van wat hij vertelde, en hij

vond het verbazend boeiend haar daarbij gade te slaan, misschien omdat ze het ouderwetse steno beheerste. Ze had in Londen als verslaggeefster voor een krant gewerkt, legde ze uit, voordat ze op haar tweeëntwintigste haar baan had opgezegd en naar de kunst-academie was gegaan.

‘Ik was een late roeping, ben ik bang. Alle anderen waren een jaar of zeven. Die verdienen nu allemaal miljoenen in de mode.’

‘U zult het niet geloven,’ zei hij, ‘maar als kind heb ik Keating in levenden lijve ontmoet.’

16

‘Echt waar?’

‘We hebben hier een tv-programma dat *The Late Late Show* heet; het loopt al sinds de jaren zestig. Op een keer was Keating daar te gast – het zal zeker dertig jaar geleden zijn. Hij was toen al een oude man. Een zoon van hem, Justin, zat hier in de politiek. Afijn, mijn vader zag toevallig dat interview en vond hem een bijzondere kerel. Hij regelde dat Keating ons zou portretteren, mijn broertjes en mij, gewoon kleine houtskoolschetsjes. Ik kan me hem nauwelijks nog herinneren. Hij woonde in een schaduwrijk huis in de Dublin Mountains, met een watermolen, katten en bomen. Hij zag er verwaarloosd uit, met rode ogen, zeg maar, als een soort monnik. Maar hij was heel vriendelijk. Net de Kerstman.’

‘Geweldig. En wat een bijzondere man.’

‘Keating?’

‘Nee, uw vader. Zat hij in de kunst?’

‘Nee, hij had een winkel in manufacturen, hier in Dublin. Hij is al een jaar of wat gestopt met werken.’

‘Maar hij heeft die portretten geregeld?’

‘Ik heb het nooit als bijzonder ervaren. Maar misschien was het dat wel. Mijn moeder was geïnteresseerd in kunst. Voor haar trouwen was ze bibliothecaresse.’



‘Hebt u het nog? Dat portret van u?’

‘Ja, ze heeft het toen ze stierf aan mij nagelaten. Het is maar een eenvoudig dingetje. Hij had het binnen een kwartier af. Het was geen olieverfschilderij of zo. Maar het is een leuk aandenken. Werkt u graag voor de televisie? Het is vast een fascinerende wereld.’

‘Waar het stikt van de zeikerds, sorry dat ik het zeg. Hebt u bedrijfseconomie gestudeerd?’

‘Wiskunde en geschiedenis. En ik heb mijn lesbevoegdheid gehaald. Hoezo?’

‘U lijkt mij geen typische bankman.’ Ze klapte haar poederdoosje open en deed onder het praten lipgloss op.

‘Ik ben er min of meer toevallig in gerold. Het was bedoeld voor tijdelijk, maar toen... Ik weet het niet.’

‘Kan ik niet uw assistente worden?’ zei ze met een stalen gezicht. ‘Het klinkt best cool, dat werk op een bank.’

‘U zou het behoorlijk saai vinden, dat verzeker ik u. We zijn dezer dagen niet al te populair.’

‘Ja, volgens de kranten hier zitten jullie ergens tussen pedofiele priesters en corrupte politici in, qua populariteit.’

Ze bleven doorpraten en hij gaf haar een stuk of wat folders die hij op het laatste moment nog bij zich had gestoken, over aanstaande exposities en lezingen. Hij vertelde haar over de ongerepte plekjes in Wicklow die ze wellicht zou willen bekijken – een vergeeten dal in de buurt van Imaal, een ruïnedorp vlak bij Curtlestown – en krabbelde aanwijzingen en tips inzake oriëntatiepunten op de gekopieerde stafkaart die ze uit haar koffertje haalde. Haar manier van omgang had iets vanzelfsprekends, het was alsof hij zich in het gezelschap bevond van iemand die hij al kende. En toen ze vroeg of ze een slokje van zijn koffie mocht nemen, had het niets vreemds

dat ze samen uit één kopje dronken. Na een uur gaf ze aan dat ze trek had en het werd hem duidelijk dat er misschien wel een voortzetting van de avond in zat.

‘We zouden ergens een hapje kunnen gaan eten, als u dat uitkomt. In Dame Street zit een Italiaan. Een klein tentje dat Nicos heet en een bekend adres is in Dublin.’

‘O, ik heb met iemand afgesproken, sorry. Hij kan elk moment binnenvallen.’

‘Tuurlijk. Nou goed, dan ga ik er maar eens vandoor.’

18

‘Maar een andere keer graag. Ik kom regelmatig in de stad. Ik moet zo nu en dan naar de National Library of naar Trinity. Als u wilt hou ik u graag een keertje van uw werk voor een broodje en een peuk.’

‘Dat zou erg leuk zijn als u eens tijd hebt. Ik heb zelden iets omhanden tegen lunchtijd.’

‘O, kijk, daar komt mijn afspraakje net aan.’

Een absurd knappe man van eind twintig maakte zich los uit de massa en kwam met een druipnatte paraplu op hen af. Zijn lange overjas was drijfnat en modderig, en de bontmuts die hij droeg gaf hem het aanzien van een Russische cavalerieofficier.

‘Jezus, Catherine, sorry dat ik zo laat ben.’ Hij sprak met een Galways accent.

‘Hallo Kevin. God, wat zie jij eruit! Dit is meneer Hanahoe, hij is van de bank. Hij is daar iets vreselijk hoogs en bovendien erg behulpzaam. Onze vriend heeft ooit zijn portret getekend toen hij klein was – is dat niet geweldig?’

Er werden knikjes en korte beleefdheden uitgewisseld. Er werden eendrachtig wat plaagstootjes uitgedeeld aan Catherine Dwyer, omdat de naam van haar afspraakje helemaal niet Kevin was, maar de Keltische variant Caoimhghín, en hij verklapte dat ze

hem ooit had gevraagd of die met een Q begon, een letter die in het Ierse alfabet niet voorkomt. Ze giechelde beschaamd toen de anekdote werd verteld, waarbij ze een paar keer kameraadschappelijk haar hand op de arm van de verteller legde. Hij had een breed gezicht vol sproeten en een door en door gemoedelijke lach. 'Ik wil je niet opdrijven, Catherine, maar we moeten 'm nu toch echt smeren. Ons tafeltje is gereserveerd voor halfacht.'

'Leuk je ontmoet te hebben, Cian. En ontzettend bedankt voor de tips. Hier, ik geef je mijn nummer, dan kun je me bellen mocht het schilderij opduiken.'

'Natuurlijk. Nog een fijne avond.'

'Bel me, oké?'

'Doe ik.'

Ze gaven elkaar een hand en zij vertrok.

